

Ho

Người HO Già Trên Xứ Lạ

Chương Dài Quái Điểu Lê Văn Châm.

Trong công viên một chiều Đông âm đạm,
Lặng lẽ cô đơn thấp thoáng bóng người
Ông HO đôi mắt nhìn xa thẳm,
Hướng vọng quê nhà tâm sự đầy vui.

Tôi với ông, hai người đồng cảnh ngộ,
Đồng bạn đồng tù chỉ một “tội danh”
Làm “lính ngự” để bảo toàn đất tổ,
Bất hạnh thay nhiệm vụ đã không thành!

“Cách mạng” về, lớp lớp người cải tạo,
Lao động ngày đêm đói khát thân gầy
Bụng lép, chân cùm, chủ trương tẩy não,
Đối gạt, lọc lừa những kẻ ngây thơ

Rồi một ngày ông, tôi cùng được thả,
Trên chuyến tàu trở lại với quê hương
Mong thoát khỏi những cảnh đời nghiệt ngã
Sum họp gia đình, gặp lại người thân.

Ồ kia! Miền Nam sao tàn tạ?
Bao lâu rồi “giải phóng” thế kia ư!
Cửa nát nhà tan tiêu điều phố xá,
Uất hận, căm hơn thiêu đốt tâm tư

Ông trở về với tâm hồn lạc lõng,
Thất lạc, bơ vơ kẻ mất người còn.
Cộng Sản “thiên đường” như cơn ác mộng,
Sài Gòn đâu nữa, một thuở vàng son.

Không thể sống cùng đàn dơi, lũ quạ.
Quyết ra đi tìm lý tưởng tự do
Phương tiện nào cho dù phải trả giá
Vận may đến rồi hai chữ H.O.

Xa Tổ Quốc lạc loài nơi xứ lạ,
Làm lại cuộc đời nắm chặt đôi tay,
Bằng nghị lực vượt chông gai tất cả
Dựng xây nên cho thế hệ tương lai.